

aut bonum dicimus, aut malum: sed non tricubitum, aut hominem. Cum autem quid est, non album, nec calidum, nec tricubitum, sed hominem, aut Deum: cetera verò entia dicuntur, eo quod entis propriè dicti quædam sunt quantitates, quædam qualitates, quædam passiones, quædam aliquid aliud tale. Vnde dubitauerit aliquis, utrum ipsum ambulare, & sanum esse, ac sedere, & vnumquodque horum, ens, an non ens est: similiter & de quocunque cæterorum similium. Nihil enim horum est per se aptum, neque possibile à substantia separari: sed magis, siquidem ambulans encium aliquid, & sedens, & sanum. Hæc autem magis entia apparent, quoniam subiectum eis determinatum est: hoc autem substantia, & singulariter est, quod in tali prædicatione apparet. Bonum enim, aut sedens, absque hoc non dicitur. Patet igitur, quod propter hanc, illorum quoque singula sunt. Quare quod primo est ens, & non aliquid ens, sed simpliciter ens, substantia. Multis quidem modis primum dicitur, attamen substantia, & ratione, & cognitione, & tempore, & natura, omnium primum est. Aliorum enim categoriem nullum est separabile, sed hæc sola: ratione quoque hoc primum: necesse est enim in cuiusque ratione inesse rationem substantię. Scire etiam tunc putamus vnumquodque magis, cum quid est homo, aut ignis sciamus, quām quale, aut quantum, aut ubi. Nam & horum ipsorum tunc vnumquodque scimus, cum quid est ipsum quale, aut ipsum quantum sciamus. Quid quoque tam olim, quām tunc, & semper quætitur, semp̄erque dubitatur, quidnam ipsum ens sit, hoc est, quænam substantia est: hoc enim quidam vnum aūiunt esse, quidam plura quām vnum: & quidam finita, quidam verò infinita. Quare nobis quoque maximè & primum, & solum (vt ita dicam) de ente hoc pacto, quidnam sit, speculandum est.

CAPUT II.

Videntur autem substantia existere, manifestissimè quidem in corporibus. Quare animalia, & plantas, & eorum partes, substantias esse dicimus, ac naturalia corpora, vt ignem, aquam, & terram cæterorum quoque singula, & quæcunque aut horum partes, aut ex his sunt, aut partibus, aut omnibus: vt cælum, & eius partes, sydera, Luna, & Sol. Utrum autem hæc solæ substantiæ sint, an etiam aliæ,

A n̄ ἀγαθὸν λέγειν, οὐκον, ἀλλ' οὐ τέληχον, οὐδὲ φρόνον ὅταν δὲ τὸ ζῆν, οὐ λευκὸν οὐδὲ θερμόν, οὐδὲ πείπυχον, διῆται αὐτὸς φρόνον η ζεῖν. τὰ δὲ οὐδὲ λέγεται ὅταν, ταῦτα ὅντας, τὰ μὲν ποσότητας ἔχον, τὰ δὲ ποιότητας, τὰ δὲ πάθη, τὰ δὲ ἐμῷον τὸ πνεῦμαν. διὸ καὶ αὐτοὶ ποτε εἰρηνὴ τὸ βασίζειν οὐ τὸ οὐρανὸν οὐδὲ τὸ γεννήθηται ἔκεισον ἀντὶ οὐ, οὐ μὴ οὖν. ὅμως δὲ οὐδὲ τῷ μὴ συνέπουσιν τῷ τοιούτῳ. οὐδὲν γένεται οὐδὲν, οὐτε πατέσθω αὐτὸς χωρίς εἰδεῖν θεατὴν τῆς κοσμίας, οὐδὲ μέλον εἴσερχον τὸ βασίζειν τῷ οὐρανῷ οὐτον. ταῦτα δὲ τὸ καθέλθειν, καὶ τὸ οὐρανόν, πάντα τὸ μέλλον φάνεται ὅντα. διὸ τὸ ζῆν τὸ ζωτικόνθυμον, οὐδὲν τούτου λέγεται μέλον γένεται οὐτοῖς αὐτοτικόνθυμον. τότε δὲ τὸ ζῆν οὐτικά καὶ τὸ καθέλθειν, διῆρχον οὐτον. οὐτε τὸ περιόντος οὐ, οὐ οὐ τὸ οὐ, αλλὰ οὐ ἀπλῶς, οὐ οὐσία αἱ εἴτε πολλαχῶς οὐδὲ οὐ λέγεται τὸ περιόντον. ὅμως δὲ πάντων οὐ οὐσία περιόντον οὐ λέγεται, καὶ γνώστη, καὶ ξένων, καὶ φύσης. τοῦ μὴ γένεται καθητορικά πάντα, γένεται χωρίς οὐτον. αἵτη οὐ μόνη η τὸ λόγων δὲ πάντο περιόντον. αἵτη καὶ δὲ εἰσένειν δὲ τότε οὐσίας λόγου εἰπερχει. καὶ εἰσένειν δὲ τότε οὐσίας λόγου εἰκέσιον μέλισσα, οὗτον τὸ ζῆν οὐτικόνθυμον μέλισσα, οὐτον τὸ πάλαι τε καὶ νῦν καὶ δεῖ ζητέθυμον καὶ δεῖ διπεργόμενον, τό τὸ οὐ, τοῦτο ζῆν, οὐ οὐσία. τότε δὲ οὐ μὴ η οὐτικόνθυμον καὶ οὐ παραστηθεῖσα, οὐ δὲ πατέσθω. διὸ καὶ ημῖν καὶ μέλισσα, καὶ περιόντον καὶ μόνον, οὐ εἰπεῖν, περὶ τοῦ οὐτον οὐτος θεωρητέον τὸ ζῆν.

Κεφάλαιον Β.

Δοκεῖ δὲ οὐσία ταῦτα φανεροῦται ταῦτα μὲν τοὺς σόματοις. διὸ τὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, καὶ τὰ μόσχα ἀνθρώπων οὐσίας εἶναι φανεροῦ, καὶ τὰ οστικά σόματα, διῆ, πόροι, καὶ θερμότης, καὶ γένεται τούτων τὸ ζεῖν, οὐτοις μόσχα τούτων, οὐτοις τὸ ζεῖν, οὐ μόσχον, πάπιτον δέ, οὐ τὰ οὐσιαὶ καὶ τὰ μόσχα ἀντὶ ζεῖχνα, καὶ σεληνὴ καὶ πλανηταὶ. πότερον δὲ αὐταὶ μόσχαι οὐσίας εἶσται, καὶ μέλισσα, οὐ τούτη.